

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/298/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814200495
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8814200495.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská č. 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovanej: E. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. P. XXXX, XXX XX O. V., I. E., o zaplatenie 2832,90 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 13C/133/2014-48 zo dňa 15.07.2014 jednohlasne, takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom konanie o povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 320 eur zastavil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.833,34 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 15.06.2012 do zaplatenia a trovy konania v sume 88,14 eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Čo do zvyšku žalobu zamietol.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 96 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť sumu 2832,90 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2828,02 eur od 08.01.2014 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania.

Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 13.11.2008 zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. 0478153006 a stavebnom úvere č. 0478153305. V zmysle zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej mimoriadny medziúver na základe uzatvorenej zmluvy o stavebnom sporení. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru vo výške 100.000 Sk/ 3.319,39 eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok mal zmeniť na stavebný úver pod číslom 0478153305 vo výške 60.000 Sk/1.991,64 eur. Žalovaná bola povinná pravidelne mesačne poukazovať na účet zmluvy o stavebnom sporení vklad vo výške 500 Sk/16,60 eur. Výška úrokovej sadzby všetkých vkladov poukázaných na zmluvu o stavebnom sporení bola 2% p.a. ku dňu uzatvorenia zmluvy o stavebnom sporení. Výška úrokovej sadzby mimoriadneho medziúveru bola 6,79% p.a. počas trvania prijatia žalovanej ako poistenej osoby typu A/B do poistenia. Do nasporenia 40% cieľovej sumy sa žalovaná zaviazala vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení č. 0478153305 pravidelné mesačné

vkłady minimálne vo výške 500 Sk/16,60 eur. Do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa zaviazala splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 566 Sk/18,79 eur a súčasne platiť poplatok za poistenie typu B pravidelnými mesačnými platbami vo výške 80 Sk/2,66 eur, teda sa zaviazala uhrádzať pravidelné mesačné splátky úrokov a úhradu poplatku za poistenie jednou platbou v celkovej výške 646 Sk/21,44 eur.

Žalobca odstúpením od zmluvy zo dňa 30.05.2012 žalovanej oznámil, že z dôvodu neuhradenia ročných splátok odstupuje od zmluvy a zároveň požaduje okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov.

Súd konštatoval, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je zmluvou úverovou, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, zároveň však ide o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku.

Ustanovenie čl. VII zmluvných podmienok, podľa ktorého má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy je upravené pre žalovanú nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1,5 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Zmluvná podmienka o odstúpení spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Navyše je nejasná a nezrozumiteľná v kontexte s ostatnými zmluvnými podmienkami a objektívne zhoršuje postavenie žalovanej spotrebiteľky.

Odstúpenie od úverovej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka má účinky ex tunc, teda spätne ku dňu uzavretia zmluvy, úverová zmluva by sa tak od začiatku zrušila, pričom v súlade s ust. § 457 Občianskeho zákonníka ak by bola zmluva zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Dôsledkom plnenia zo zrušenej zmluvy je tak povinnosť účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli (teda vzájomná reštitučná povinnosť zmluvných strán), ako výslovne stanovuje § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý je špeciálnou úpravou bezdôvodného obohatenia z predmetného záväzkového vzťahu so žalovanou.

Žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 3.319,39 eur, pričom žalovaná mu uhradila k predmetnej úverovej zmluve sumu 1.486,05 eur. Keďže pri zrušení zmluvy si účastníci majú vrátiť len navzájom poskytnuté plnenie, žalovaná má žalobcovi vrátiť rozdiel týchto súm, t.j. sumu 1.828,36 eur, preto súd zaviazal žalovanú na úhradu tejto sumy a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súd zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť aj úrok z omeškania v súlade s nariadením vlády vo výške 9 % ročne dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty poskytnutej žalovanej v odstúpení od zmluvy, t.j. od 15.06.2012.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca bol úspešný v rozsahu 76 % a žalovaná v rozsahu 24 %. Keďže úspech žalobcu preyšoval úspech žalovanej, súd žalobcovi priznal náhradu ním uplatnených trov konania (súdny poplatok z návrhu vo výške 169,50 Eur) v rozsahu 52 %, teda 88,14 Eur.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

Rozsudok napadol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd pri hodnotení zmluvy vylúčil pôsobnosť ustanovení Tretej časti, II. Hlavy, Dielu V Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvu o úvere ako aj ostatných ustanovení Obchodného zákonníka. V zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka úprava zmluvy o úvere ako zmluvného typu sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude spravovať príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, pretože ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah, a to i v prípade, ak je subjektom právneho vzťahu spotrebiteľ.

Zmluvu o úvere uzatvoril podľa § 497 Obchodného zákonníka tak, ako mu to prikazoval § 261 Obchodného zákonníka platný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Neobchádzal svojím konaním zákon. Postupoval podľa zákonných ustanovení Obchodného zákonníka prikazujúcich uplatňovať tieto ustanovenia v prípade tzv. absolútneho obchodu, nakoľko medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom ide o vzťah *lex generalis* a *lex specialis*. Ako banka nemal na výber typ zmluvy resp. možnosť voľby práva, podľa ktorého uzavrie zmluvu o úvere.

Úvahy súdu o výbere právneho režimu pre posúdenie vzťahu medzi účastníkmi konania z pohľadu výhodnosti pre spotrebiteľa nie sú správne. Uviedol, že súd aplikoval ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, na čo nemal právomoc. Súd na základe § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka selektoval, ktoré ustanovenia Obchodného zákonníka použije a ktoré nie, a to podľa toho, či je to podľa jeho názoru pre spotrebiteľa výhodnejšie alebo nie. To je v rozpore s § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka ale aj v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý umožňuje súdu posudzovať len zmluvné podmienky, ale nie podmienky dané *ex lege*.

Zároveň namietal zmätočnosť a nepreskúmateľnosť v časti vadnosti právneho úkonu odstúpenia od zmluvy. Účinky odstúpenia od zmluvy, a teda zánik práv a povinností zo zmluvy nastáva *ex nunc*, okamihom doručenia odstúpenia druhej zmluvnej strane. Zmluva sa nezrušuje od počiatku. Žalobca bol povinný postupovať v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, teda pri odstúpení neaplikoval žiadnu zmluvne dohodnutú podmienku, iba zákon.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a spotrebiteľom jeho úverovej služby (fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti), ide teda o spotrebiteľskú

zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a sporný vzťah treba posúdiť aj vo svetle cieľov Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Nejedná sa pritom o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z.. o spotrebiteľských úveroch (výnimka podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z.).

Odvolateľ v odvolaní namietal, že na právny vzťah medzi účastníkmi konania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a neaplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o úvere. K tomu odvolací súd uvádza:

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu 25.11.2008 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na zmluvné typy upravené v Obchodnom zákonníku.

Prvostupňový súd uvedené ustanovenie aplikoval podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom.

Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že úver je absolútnym obchodom; predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

V prípade dualistickej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať občianskoprávnu úpravu a nie úpravu obchodnoprávnu.

Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené.

Podľa § 48 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane; po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo zmeniť bez súhlasu druhej strany.

Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od uzatvorenej zmluvy s tým, že tento inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku odlišne. Obchodný zákonník v ust. § 349 ods. 1 zánik zmluvy viaže na okamih, keď prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Zánik zmluvy teda nastáva v dobe účinnosti úkonu, ktorým oprávnená osoba odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom upravené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktoré už vyššie odvolací súd poukázal.

Posudzovaním zmluvnej podmienky je pritom aj posudzovanie právneho rámca zmluvy, to znamená, či ide o aplikáciu obchodného práva alebo občianskeho práva a v tomto smere ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve a taktiež je táto ochrana zakotvená v ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tieto zákonné ustanovenia zaručujú prednostnú aplikáciu tých právnych predpisov na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, práve za účelom princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľov v právnom vzťahu s dodávateľom.

Podľa čl. VII. zmluvy bod 1 „veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v čl. XIX. Všeobecných podmienok.“

Podľa čl. VII. zmluvy bod 6 „odstúpením od tejto zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky.“

Podľa čl. VII. zmluvy bod 10 „v prípade odstúpenia od tejto zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8. čl. VII. tejto zmluvy.“

Ustanovenie čl. VII zmluvných podmienok vychádzajúce z úpravy odstúpenia od zmluvy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, podľa ktorej má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, je upravené pre žalovanú nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Zmluvná klauzula o odstúpení nie je ničím iným, ako poistením zachovania všetkých práv veriteľa vrátane úrokov a poplatkov len s ďalším zvýhodnením, a to o úroky aj za úverové obdobie, ktoré ešte nenastalo.

Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy len vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali. V danom prípade teda povinnosť žalovanej vrátiť poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi.

Aj odvolací súd je toho názoru, že ak zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy (aj keď išlo o zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere), pre žalovanú ako spotrebiteľa je priaznivejšia právna úprava odstúpenia od zmluvy upravená v Občianskom zákonníku, nie v Obchodnom zákonníku. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa pri posudzovaní odstúpenia od zmluvy správne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že pri aplikácii právnej úpravy odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka by podmienky spotrebiteľskej zmluvy ohľadom odstúpenia od zmluvy boli v neprospech spotrebiteľa.

Niet rozumného dôvodu na prijatie záveru, že na vadnosť právneho úkonu má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2015 odvolací súd uvádza, že argumentácia súdu prvého stupňa je zrejmejšia z odôvodnenia jeho rozhodnutia, pričom sa netýka ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, ale v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Preto túto odvolaciu námietku odvolací súd považoval za nedôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd rozhodol vo výroku vecne správne, ak žalobcovi priznal len nesplatenú časť úverových prostriedkov. Preto odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako aj súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, táto nepodala návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.